

Arrest

nr. 205 081 van 8 juni 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 19 december 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 november 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart de Macedonische nationaliteit te hebben.

Op 5 september 2015 is verzoeker in het huwelijk getreden met mevrouw E.B. die de vluchtelingenstatus werd toegekend in 2013.

Op 7 maart 2017 diende verzoeker een aanvraag voor een toelating tot verblijf in op grond van de artikelen 10 en 12bis, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, in functie van zijn echtgenote E.B.

Op 6 november 2017 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag van 7 maart 2017 onontvankelijk.

Op 6 november 2017 nam de gemachtigde bovendien ook een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing vormt de bestreden beslissing.

Zij is gemotiveerd als volgt:

"De heer

Naam: N.

Voornaam: K.

Geboortedatum: [...].1992

Geboorteplaats: K.

Nationaliteit: Macedonië (Voorm. Joegoslavische Rep.)

Verblijvende [...] - 2100 Antwerpen /Deurne

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om zich er naartoe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving/uiteindelijk op 24/12/2017.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 : legaal verblijf verstreken

In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingsbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven.

De aanwezigheid van een echtgenote / kind op het Belgisch grondgebied geeft niet automatisch recht op verblijf. De verwijdering van betrokkene betreft slechts een tijdelijke verwijdering om zich in het bezit te stellen van de nodige binnenkomstdocumenten en /of de aanvraag in te dienen vanuit legaal verblijf."

2. Over de ontvankelijkheid

In de nota met opmerkingen voert verweerder een exceptie van onontvankelijkheid aan wegens gebrek aan belang nu er sprake zou zijn van een gebonden bevoegdheid en de gemachtigde er zou toe gehouden zijn na een eventuele vernietiging van het huidig bestreden bevel opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen. In het verzoekschrift voert verzoeker een uitvoerig pleidooi waarom er geen sprake kan zijn van een volledig gebonden bevoegdheid, in lijn met de vaste rechtspraak van de Raad.

Ter zitting doet verweerder afstand van de opgeworpen exceptie.

Het beroep is ontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoeker een schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker verschaft de volgende toelichting:

“1. In de aanvraag tot machtiging van verblijf vermeldde verzoeker uitdrukkelijk zijn privé- en gezinsleven met zijn echtgenote conform artikel 8 EVRM.

Verzoeker is getrouwd met mevrouw E.B., geboren te Vranje op [...] 1995 (RR: [...]). Zij is een erkend vluchteling en in het bezit van een B-kaart (een verblijfsrecht van onbepaalde duur, thans geldig t.e.m. 05.11.2018).

Verzoeker en zijn partner hebben een relatie sinds oktober 2014. Beide partners trouwden op 5 september 2015. Voor het huwelijk werd een onderzoek uitgevoerd naar een mogelijk schijnhuwelijk omwille van het verblijfsvoordeel voor verzoeker. Er konden geen tegenindicaties worden gevonden.

Verzoeker kwam op 7 februari 2015 aan in België. Sindsdien wonen beide partners samen. Dit is ook thans nog steeds het geval.

Op 10.03.2017 werd een nieuwe aanvraag gezinshereniging ingediend door de verzoekende partij. De aanvraag werd ingediend op grond van artikel 12bis, §1, 3° Vreemdelingenwet gelet op de buitengewone omstandigheden waarin verzoeker zich bevindt. Daarbij werd in het bijzonder gewezen op het huwelijksleven van verzoeker en de situatie van zijn echtgenote. Op basis van de weigering van deze aanvraag, werd aan verzoeker evenwel een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. De huidige bestreden beslissing is hiervan het rechtstreekse gevolg.

De verwerende partij is evenwel op de hoogte van het privé- en gezinsleven van verzoeker (althans behoort men hiervan op de hoogte te zijn).

2. Artikel 8 van het EVRM is erop gericht om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven.

Hoewel artikel 8 EVRM geen absoluut recht omvat, zijn de Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleids marge waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, §§ 68- 69).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen:

- een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak;*
- en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.*

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende: “Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 8 van het EVRM.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur bovendien de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

In de bestreden beslissing wordt daarentegen enkel gebruikt gemaakt van een standaardformulering door te stellen dat: “De aanwezigheid van een echtgenote / kind op het Belgisch grondgebied geeft niet automatisch recht op verblijf. De verwijdering van betrokkene betreft slechts een tijdelijke verwijdering om zich in het bezit te stellen van de nodige binnenkomstdocumenten en/of de aanvraag in te dienen vanuit legaal verblijf”.

Deze stelling is niet het resultaat te zijn van een nauwkeurig onderzoek dat door de verwerende partij werd uitgevoerd (temeer gezien de vermelding “een echtgenote / kind”, terwijl het in casu enkel gaat om een huwelijk) op grond van alle omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Door de verzoekende partij werd namelijk als volgt opgeworpen in de aanvraag tot machtiging van verblijf:

Verzoeker en zijn echtgenote hebben elkaar leren kennen begin oktober 2014.

Sinds 8 februari 2015 is verzoeker in België. Sindsdien zijn beide partners onafscheidelijk. Beide partners trouwden op 5 september 2015.

Voor het huwelijk werd een onderzoek uitgevoerd naar een mogelijk schijnhuwelijk omwille van het verblijfsvoordeel voor verzoeker. Er konden geen tegenindicaties worden gevonden.

Zijn huwelijk verhindert verzoeker om maanden terug te keren naar Macedonië. Beide partners hebben hun leven in België. Bovendien heeft de echtgenote van verzoeker geen verblijfsrecht in Macedonië, hetgeen impliceert dat beide echtgenoten maanden van elkaar zouden onttrokken worden.

Deze scheiding kan niet zomaar als “tijdelijk” worden bestempeld. De procedure tot gezinshereniging kan immers maanden in beslag nemen. Bovendien dient ook de tijd te worden meegerekend voor het organiseren van de afreis naar Macedonië en het indienen van de visumaanvraag evenals de benodigde tijd na het verkrijgen van een eventuele visum om terug te keren naar België. Deze langdurige tijdsperiode kan niet zomaar worden opgevangen door moderne communicatiemiddelen, maar maakt het voor beide partners net bijzonder moeilijk om dragen om maandenlang van elkaar te worden gescheiden.

Daarnaast is er geen enkele zekerheid dat verzoeker werkelijk in het bezit wordt gesteld van een visum bij een terugkeer naar Macedonië.

Conform het Belgische Burgerlijke Wetboek, zijn beide echtgenoten bovendien gehouden om gezamenlijk te verblijven om hun echtelijke verblijfplaats. De gezamenlijke echtelijke verblijfplaats is gelegen te 2100 Antwerpen, [...].

Het dient, tot slot, te worden onderstreept dat noch verzoeker noch zijn echtgenote ten laste vallen van het Belgische sociale zekerheidssysteem. De echtgenote van verzoeker is werkzaam en staat in voor alle kosten van verzoeker. De aanwezigheid van verzoeker op het Belgische grondgebied, vormt geen nadeel voor het sociale zekerheidssysteem. Bovendien is verzoeker niet gekend voor enige inbreuk op de strafwetgeving. Hoewel dit kan worden verwacht van elke burger, maakt dit aannemelijk dat verzoeker evenmin een bedreiging vormt voor de openbare orde en het algemeen belang niet wordt geschaad door de aanwezigheid van verzoeker op het Belgisch grondgebied.

Het blijkt evenwel niet dat deze verschillende gegevens op een concrete wijze werden overwogen ten aanzien van de inmenging van artikel 8 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet samengelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel.

Daarbij gaat het in het bijzonder om de duurtijd van het verblijf van verzoeker in België (onafgebroken sinds 8 februari 2015, bijna drie jaar), de langdurige relatie tussen verzoeker en zijn echtgenote (zij zijn getrouwd sinds 5 september 2015 en wonen sinds februari 2015 samen), het ontstaan van hun relatie (sinds oktober 2014, toen verzoeker nog woonachtig was in Macedonië), de onmogelijkheid voor de echtgenote van verzoeker om hem te volgen gezien haar vluchtelingenstatus en het vervullen van haar arbeidscontract op basis waarvan

voldaan wordt aan de voorwaarde van de bestaansmiddelen, de verplichting voor beide echtgenoten om een gezamenlijke verblijfplaats te hebben en het gegeven dat verzoeker geen enkele belasting vormt voor het Belgische sociale zekerheidsstelsel en geen enkel gevaar vormt voor de openbare orde.

Door het nauwkeurig onderzoek, of de inmenging in het privé- of gezinsleven van verzoeker te beperken tot de abstracte stelling “De aanwezigheid van een echtgenote / kind op het Belgisch grondgebied geeft niet automatisch recht op verblijf. De verwijdering van betrokkene betreft slechts een tijdelijke verwijdering om zich in het bezit te stellen van de nodige binnenkomstdocumenten en/of de aanvraag in te dienen vanuit legaal verblijf”, wordt niet voldaan aan de vereisten van het EVRM (en de rechtspraak van het EHRM) en artikel 74/13 Vreemdelingenwet samengelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel.

De rechtspraak van het EHRM is in deze context vaststaand, zoals ook recentelijk werd bevestigd in een arrest van het EHRM van 29 juni 2017 (nr. 33809/15). In dit arrest vat het EHRM opnieuw haar principes samen (zie pagina 5 van het arrest, randnummer 28).

In eerste instantie wijst het EHRM erop dat artikel 8 EVRM geen garantie biedt op een recht voor een vreemdeling om zich de toegang te verschaffen tot een land of om aldaar te kunnen verblijven:

28. The Court reaffirms that a State is entitled, as a matter of international law and subject to its treaty obligations, to control the entry of aliens into its territory and their residence there (see, among many other authorities, Abdulaziz, Cabales and Balkandali v. the United Kingdom, 28 May 1985, § 67, Series A no. 94). The Convention does not guarantee the right of an alien to enter or to reside in a particular country and, in pursuance of their task of maintaining public order, Contracting States have the power to expel an alien convicted of criminal offences.

Vrij vertaald: Het Hof bevestigt opnieuw dat een staat het recht heeft om, als een kwestie van internationaal recht en de hieruit voortvloeiende verdragsverplichtingen, de binnenkomst van vreemdelingen op zijn grondgebied en hun verblijf daar te controleren (zie o.a. Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. het Verenigd Koninkrijk, 28 mei 1985, § 67, serie A nr. 94). Het Verdrag garandeert niet het recht voor een vreemdeling om een bepaald land binnen te komen of daar te verblijven en, met het oog op hun taak om de openbare orde te handhaven, hebben de Verdragsluitende Staten de bevoegdheid een vreemdeling die is veroordeeld voor strafbare feiten, uit te zetten.

Dit neem niet weg dat ook een vreemdeling, zoals verzoeker, onder de bescherming van artikel 8 EVRM kan vallen en een inmenging in het privé- of gezinsleven een inbreuk uitmaakt op artikel 8 EVRM.

Degelijke inbreuk is pas gerechtvaardigd als het in overeenstemming is met de vereisten van artikel 8, lid 2 EVRM:

However, an interference with a person's private or family life will be in breach of Article 8 of the Convention unless it can be justified under paragraph 2 of that Article as being "in accordance with the law", as pursuing one or more of the legitimate aims listed therein, and as being "necessary in a democratic society" in order to achieve the aim or aims concerned.

Vrij vertaald: Een inmenging in iemands privé- of gezinsleven zal echter in strijd zijn met artikel 8 van het EVRM, tenzij het op grond van lid 2 van dat artikel kan worden gerechtvaardigd als zijnde "in overeenstemming met de wet", omdat het een of meer van de legitieme doelen nastreeft, en als "noodzakelijk in een democratische samenleving" is te beschouwen om het beoogde doel of de beoogde doelstellingen te bereiken.

Het is derhalve een verplichting van de verwerende partij om te bepalen of een inmenging op het privé- en gezinsleven noodzakelijk is in een democratische samenleving, door het uitvoeren van een concreet en nauwkeurig onderzoek. Dit is in casu niet gebeurd.

Uit het voorgaande blijkt dat verwerende partij geen zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd naar alle relevante feiten en omstandigheden in het licht van artikel 8 van het EVRM. De verzoekende partij moet vaststellen dat uit de motieven van de bestreden beslissing niet blijkt dat de gemachtigde bij het nemen van deze beslissingen is tegemoet gekomen aan de beoordeling die hem toekwam in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 8 van het EVRM volgt uit deze vaststelling. Aangezien artikel 8 van het EVRM een zorgvuldig onderzoek vereist naar alle relevante feiten en omstandigheden, volgt tevens de vaststelling van de schending van dit artikel (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 66; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68).

De bestreden beslissing is hierom in strijd met artikel 8 EVRM, artikel 74/13 Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel."

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het beginsel impliceert dat de overheid met alle dienstige stukken rekening moet houden.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad evenmin toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het

bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het EHRM) dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de gemachtigde alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de gemachtigde zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Het waarborgen van een recht op respect voor het familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

De Raad stelt vast dat het thans bestreden bevel genomen is op dezelfde dag waarop dezelfde gemachtigde de beslissing heeft genomen tot onontvankelijkheid van de aanvraag voor een toelating tot verblijf. Er blijkt dat de gemachtigde nadat hij van oordeel was dat de aanvraag moest onontvankelijk verklaard worden wegens gebrek aan buitengewone omstandigheden die verzoeker verhinderen tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst om een aanvraag in te dienen bij de bevoegde vertegenwoordiger, het bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen. Er blijkt samenhang tussen beide beslissingen. In de onontvankelijkheidsbeslissing ging de gemachtigde reeds over tot een

belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM en die belangenafweging was verzoeker bekend bij de kennisgeving van het thans bestreden bevel.

De gemachtigde erkent zowel in de onontvankelijkheidsbeslissing als in het bevel om het grondgebied te verlaten het gezinsleven tussen verzoeker en mevrouw E.B. maar is van oordeel dat het feit dat verzoeker hier een echtgenote heeft, hem niet moet verhinderen ofwel terug te keren naar zijn land van herkomst voor het indienen van de aanvraag ofwel dat verzoeker, nadat hij het bepaalde in artikel 6 van de Vreemdelingenwet heeft gerespecteerd, dus de bepaling die de maximale termijn van 90 dagen op een periode van 180 dagen in België of het Schengengebied bevat, zich terug met zijn echtgenote kan verenigen. In deze laatste hypothese heeft verzoeker dan de mogelijkheid om vanuit legaal verblijf zijn aanvraag in te dienen. Die terugkeer acht de gemachtigde niet in disproportionaliteit met het recht op verzoekers gezins- of privéleven omdat het een tijdelijke verwijdering van het grondgebied betreft. Verder verwijst de gemachtigde naar rechtspraak van de Raad om te stellen dat een tijdelijke verwijdering om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet beschouwd kan worden als een schending van het EVRM. In de onontvankelijkheidsbeslissing wijst de gemachtigde er nog op dat de termijnen voor de behandeling van een aanvraag ipso facto geen recht geven op verblijf. De gemachtigde heeft in die beslissing verder nog geantwoord dat het gegeven dat zijn echtgenote werk heeft en zij nog niet ten laste zijn gevallen van de sociale zekerheid geen buitengewone omstandigheden vormen maar wel elementen zijn die bij het onderzoek ten gronde kunnen meespelen.

Verzoeker meent dat de gemachtigde de door hem in zijn aanvraag aangehaalde verschillende gegevens niet op concrete wijze heeft overwogen in zijn belangenafweging maar gaat hierbij te kort door de bocht waar hij poneert dat de gemachtigde zich heeft beperkt tot de abstracte stelling dat de verplichting om terug te keren slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied inhoudt. De gemachtigde heeft wel degelijk in de onontvankelijkheidsbeslissing meerdere elementen die betrekking hebben op het huwelijk in overweging genomen. Deze motieven diende hij niet opnieuw te herhalen in het bestreden bevel.

Verzoeker stelt nog dat zijn echtgenote hem niet kan volgen omdat zij de vluchtelingenstatus heeft verkregen. Hiermee toont hij echter niet aan dat een tijdelijke scheiding een schending van artikel 8 van het EVRM zou vormen. Ten overvloede stelt de Raad ook vast dat verzoekers echtgenote niet de Macedonische nationaliteit heeft waardoor het de Raad niet duidelijk is waarom zij hem als erkend vluchteling eventueel niet zou kunnen bezoeken. Dit wordt niet verder toegelicht. Uit het administratief dossier blijkt immers dat zijn echtgenote de Servische nationaliteit heeft. Verzoeker wijst ten slotte nog naar de lange duur van zijn verblijf. Verzoeker toont echter niet aan dat de verschillende procedures tot gezinshereniging die hij doorlopen heeft, onredelijk lang hebben geduurd. Hij toont ook zijn beweringen dat de procedure in zijn land van herkomst maanden zal duren niet aan. De gemachtigde merkt dienaangaande terecht op dat verzoeker geen visum nodig heeft, dat hij zijn aanvraag vanuit legaal verblijf in België kan indienen en dat hij zich opnieuw kan herenigen met zijn echtgenote van zodra aan de vereiste van artikel 6 van de Vreemdelingenwet is voldaan. Uit de aanvraag of het verzoekschrift blijkt inderdaad niet waarom een tijdelijke afwezigheid van enkele maanden een schending van verzoekers gezinsleven zou inhouden. Het loutere feit dat een echtpaar wettelijk wordt geacht een gezamenlijke verblijfplaats te hebben, doet hier geen afbreuk aan nu men in het kader van een huwelijk tussen derdelanders waarbij een van de echtgenoten geen legaal verblijfsrecht (meer) heeft, weet dat de procedure tot gezinshereniging principieel impliceert dat de aanvraag in het herkomstland wordt ingediend tenzij men voldoet aan een van de uitzonderingsmogelijkheden wat in casu niet bleek. Waar verzoeker nog wijst op de feitelijkheid dat het huwelijk reeds langdurig is (twee jaar op het ogenblik van de bestreden beslissing), ziet de Raad niet in op welke wijze dit de belangenafweging had kunnen beïnvloeden nu het beschermingswaardig gezinsleven tussen echtgenoten hoe dan ook wordt erkend. De Raad is tot slot van oordeel dat het betoog van verzoeker over de ongerechtvaardigde "inmenging" in zijn gezinsleven, niet kan gevolgd worden nu we thans spreken over een eerste toelating voor verzoeker. In geval van een eerste toelating is er geen sprake van een inmenging in het gezinsleven, die moet getoetst worden op de noodzakelijkheid en proportionaliteit. Er dient in geval van een eerste toelating wel een belangenafweging te gebeuren zoals supra gesteld, maar deze belangenafweging is in casu wel op afdoende concrete zorgvuldige en redelijke wijze gebeurd.

Verzoeker toont geen schending van artikel 8 van het EVRM, noch van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet aan. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht of het redelijkheidsbeginsel wordt evenmin aangetoond.

Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juni tweeduizend achttien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES